

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że ustanawiając wymóg, by osobie wnioskującej o przyznanie świadczenia na dziecko lub dodatku na dziecko przysługiwało w Zjednoczonym Królestwie prawo pobytu, Zjednoczone Królestwo uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy rozporządzenia (WE) nr 883/2004⁽¹⁾;
- obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja utrzymuje, że ustanawiając, iż osobie wnioskującej o przyznanie świadczenia na dziecko lub dodatku na dziecko musi przysługiwać w Zjednoczonym Królestwie prawo pobytu jako warunek traktowania jej jako osoby zamieszkującej na terytorium tego państwa, Zjednoczone Królestwo ustanowiło wymóg, na który nie zezwala rozporządzenie (WE) nr 883/2004.

Pomocniczo Komisja podnosi, że poprzez ustanowienie warunku uprawnienia do świadczeń z zabezpieczenia społecznego, który jest automatycznie spełniany przez własnych obywateli Zjednoczone Królestwo stworzyło sytuację bezpośredniej dyskryminacji obywateli innych państw członkowskich, a tym samym naruszyło art. 4 rozporządzenia (WE) nr 883/2004.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego Dz.U. L 166, s. 1

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 2 lipca 2014 r. – Marchon Germany GmbH przeciwko Yvonne Karaszkiwicz****(Sprawa C-315/14)**

(2014/C 329/04)

*Język postępowania: niemiecki***Sąd odsyłający**

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym*Strona pozwana i wnosząca kasację: Marchon Germany GmbH**Strona skarżąca i strona przeciwna w postępowaniu kasacyjnym: Yvonne Karaszkiwicz***Pytanie prejudycjalne**

Czy art. 17 ust. 2 lit. a) tiret pierwsze dyrektywy Rady 86/653/EWG z dnia 18 grudnia 1986 r. w sprawie koordynacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do przedstawicieli handlowych⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, zgodnie z którymi za „nowych klientów” można również uważać tych spośród pozyskanych przez przedstawiciela handlowego klientów, którzy co prawda utrzymują już ze zleceniodawcą stosunki handlowe w odniesieniu do sprzedawanych przez niego produktów pochodzących z określonego asortymentu, lecz nie w odniesieniu do produktów, co do których wyłączne pośrednictwo zleceniodawca powierzył przedstawicielowi handlowemu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 382, s. 17.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 9 lipca 2014 r. – Wolfgang und Dr. Wilfried Rey Grundstücksgemeinschaft GbR przeciwko
Finanzamt Krefeld****(Sprawa C-332/14)**

(2014/C 329/05)

*Język postępowania: niemiecki***Sąd odsyłający**

Bundesfinanzhof